

[Bjørn Elmquist]

holde, at endemålet er at få Danmark meldt ud af De europæiske Fællesskaber.

Ud fra den betragtning må jeg sige, at den dagsorden, hr. Gade og hr. Albrechtsen har foreslået, kan vi på ingen måde medvirke til. Der er måske nogle elementer, der kan minde om nogle af de ting, vi andre har været inde på, det jordnære og det realistiske, det, at vi vil et konkret, praktisk samarbejde i EF-sammenhæng, men når vi ved, hvad hovedsigtet med de to partiers politik er for så vidt angår det danske medlemskab, så må vi mene, at det er en ulv i fåreklæder – hvis ikke man vil bruge værre udtryk om dagsordenen, som er foreslået af de to partier.

For så vidt angår den dagsorden, hr. Ivar Nørgaard og hr. Niels Helveg Petersen har foreslået, har jeg allerede i en kort bemærkning slået fast, at den kan vi stemme for i mit parti. Vi synes, at den følger den linje, som er fremlagt af udenrigsministeren, af regeringen, og som jeg også i min ordførertale har erklæret mig enig i.

Specielt det sidste afsnit i dagsordenen vil jeg godt knytte et par ord til. Der står, »at regeringen skal arbejde for en udvidelse af samarbejdet mellem EF-landene og de øvrige vesteuropæiske lande«. Det ser jeg dels i lyset af det, hr. Ivar Nørgaard sagde, dels i lyset af det, udenrigsministeren sagde om det gode samarbejde, Danmark deltager i i det nordiske og i Europarådet, i denne sammenhæng: vi skal passe på, at vi ikke går ind i en dobbelt anvendelse, da det er spild af gode kræfter, hvis man med djævelens vold og magt drager de samme ting ind i EF-samarbejdet, som man har i andre samarbejdsorganisationer. En af de store opgaver, som de af os her fra folketinget, der sidder i vores delegation til Europarådets parlamentariske forsamling, må arbejde for, er, at de regelmæssige kontakter, denne koordinering mellem EF-Parlamentet og den parlamentariske forsamling i Europarådet, styrkes.

Jeg synes, at de tilløb, der har været til en landbrugspolitisk debat her, diskussionen om mandat eller ikke-mandat, falder uden for forespørgsels rammer. Jeg er selv blandt dem, der har stillet forespørgslen, og nu har vi jo haft den runde, nu er der er par stykker, der har været oppe på talerstolen. Mon ikke det er sådan, at vi kan fortsætte i morgen i markedsudvalget? Der er flere af os,

der har den store fornøjelse at kunne deltage i eksercitsen dér i morgen.

Gade (SF):

Jeg skal takke udenrigsministeren for hans klare afvisning af det italienske udspil. Det er da én positiv tilkendegivelse, som regeringen fortjener ros for. Jeg skal også sige, at når man diskuterer à la carte-samarbejde, og når jeg gav nogle kommentarer til hr. Ivar Nørgaards betragtninger om à la carte-samarbejdet, så er det et klart motiv for SF til dermed at lave nogle nye samarbejdsmodeller, som kan være med til at svække EF-konstruktionen.

Så vil jeg vende mig til udenrigsministerens tale på regeringens vegne.

Jeg har bemærket, at jeg ikke fik svar på spørgsmålet om, hvorfor udenrigsministeren i talen hæftede sig så meget ved misbrug af Luxembourgforliget. Jeg bad faktisk i mit første indlæg udenrigsministeren om at dokumentere det. Udenrigsministeren lægger umådelig vægt på misbrug af Luxembourgforliget. Nu siger udenrigsministeren jo, at han samtidig bygger på 28. maj-dagsordenen. Der står utvetydigt, at man skal kæmpe for vetoretten. Derfor forstår jeg ikke, at man, hvis man skal følge 28. maj-dagsordenen fra sidste år, skriver en sådan redegørelse til denne debat, at man i diskussionen lægger så meget vægt på misbrug.

Jeg citerede statsministerens lidt udflydende betragtninger i Politiken om vetoretten. Jeg vil spørge udenrigsministeren: hvad ligger der bag, at man har brugt en sådan formulering? Hvad ligger der bag, at man siger, at det næppe er realistisk, at Parlamentet tildeles lovgivningsbeføjelse eller ret til at fastlægge EFs finansieringsramme? Jeg troede, at man, når man havde tilsluttet sig 28. maj-dagsordenen, var klart imod disse ting. Hvorfor har regeringen benyttet en sådan formulering? Hvad ligger der i virkeligheden bag?

Man siger om Parlamentet:

»Den mindst vidtgående formel går ud på at styrke og forbedre den eksisterende samrådsprocedure fra 1975, således at denne udstrækkes fra kun at omfatte retsakter med finansielle følger til at omfatte alle generelle retsakter.«